

UZASADNIENIE

D. N. został oskarżony o to, że:

w dniu 18 czerwca 2014 roku w Ł. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki R. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,65 mg/l ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 380/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

1. oskarżonego D. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. – stosując poniżej zgodnie z art. 4 § 1 k.k. wobec oskarżonego przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przestępstwa jako względniejsze w zakresie orzekania środków karnych dla sprawcy prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości – i na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 2 lat;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 lat;
4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 czerwca 2014 roku;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 448,72 zł zwrotu kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym na korzyść oskarżonego D. N..

Obrońca oskarżonego powyższemu rozstrzygnięciu zarzuciła rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, który jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób prawidłowy właściwości i warunków osobistych sprawcy, wyjątkowej sytuacji rodzinnej w jakiej się znalazł bezpośrednio przed zdarzeniem, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania po jego popełnieniu.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 1 roku ewentualnie o orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego środka karnego w postaci wyłącznie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii (...).

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. N. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Zostały one bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz były logicznie i wyczerpująco, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w pisemnych motywach wyroku.

Sąd rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał też na przesłanki dokonanej oceny dowodów. Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkować musiałyby uniewinnieniem oskarżonego D. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu przestępczego albo koniecznością uchylecia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Nie stwierdzono również tego rodzaju uchybień, które prowadzić musiałyby do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonego oskarżonemu środka karnego, o co zwróciła się obrońca oskarżonego we wniesionym środku odwoławczym.

Orzeczenie o karze i środkach karnych wymierzonych oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo zawarte w zaskarżonym wyroku bowiem, w ocenie sądu odwoławczego, jest prawidłowe i nie ma powodu do jego korekty.

Sąd meriti w sposób wnikliwy i rzetelny rozważył wszystkie okoliczności niniejszej sprawy zwłaszcza zaś okoliczności łagodzące i obciążające mające wpływ na wymiar kary i zastosował w stosunku do oskarżonego m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 lat, który to środek nie nosi znamion rażąco niewspółmiernie surowego w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i który odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k.

W utrwalonym orzecznictwie wskazuje się, że „rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt II AKa 266/10, opubl. LEX nr 686862).

Kontrola instancyjna skarżonego rozstrzygnięcia pozwoliła natomiast na stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji kierował się i w pełni uwzględnił zasady i dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 k.k., nie naruszając przy tym granic swobodnego uznania sędziowskiego. Sąd meriti w sposób właściwy uzasadnił swój pogląd dotyczący prawidłowej reakcji karnej na popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Sąd pierwszej instancji w szczególności prawidłowo uznał, iż jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary wzięć należy pod uwagę znaczny stopień nietrzeźwości sprawcy (prawie trzykrotnie przekraczający ustawowo określony w art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości) oraz fakt, iż oskarżony kierował samochodem znajdując się w takim stanie w godzinach rannego szczytu komunikacyjnego w mieście, a zatem wówczas, gdy natężenie ruchu pojazdów jest

znacznie zwiększone. Prawidłowo również sąd jako okoliczności łagodzące uznał dotychczasową niekaralność D. N. oraz fakt prowadzenia stabilnego trybu życia. Uwzględniając wszystkie wskazane okoliczności obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 2 lat, którego wymiar – co należy podkreślić – oscyluje wokół dolnej granicy ustawowego zagrożenia (sąd mógł bowiem – stosując art. 4 § 1 k.k. – wymierzyć oskarżonemu wskazany środek karny w wymiarze od roku do lat 10).

Jednocześnie wskazać należy, iż nie sposób się zgodzić z wnioskiem obrońcy oskarżonego, która zwróciła się o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii (...). Taki wniosek nie zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego – trzeba mieć bowiem na względzie, iż orzeczenie w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów z zawężeniem do określonej grupy (tj. pojazdów, do których kierowania konieczne są uprawnienia kat. (...)) byłoby w odczuciu społecznym przyjęciem, że nietrzeźwy kierowca samochodu osobowego jest niebezpieczny, ale gdy kieruje innym samochodem – niebezpieczny nie jest. Potrzeba wyeliminowania nietrzeźwego kierowcy z ruchu drogowego na określony okres czasu (celem wychowania go i uświadomienia z jednej strony zagrożenia, jakie wywołał, z drugiej nieopłacalności popełniania tego rodzaju czynów) uzasadnia orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez zawężania jego stosowania bądź wyłączenia spod jego obowiązywania określonej grupy pojazdów. Trzeba mieć przy tym na uwadze – odnosząc się do argumentacji podniesionej przez obrońcę oskarżonego – iż środek karny ma stanowić dolegliwość dla sprawcy. Brak możliwości korzystania z pojazdu w charakterze kierowcy w celu dojeżdżania do pracy jest naturalną konsekwencją jego orzeczenia, nie może stać się powodem zmniejszenia jego rozmiaru.

Nadto zauważyć należy, iż wyłączenie spod zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pojazdów określonego rodzaju jest niezasadne, bowiem zgodnie z aktualnie obowiązującą treścią art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 1273 ze zm.) prawo jazdy innych kategorii niż kat. (...) nie może być wydane osobie ubiegającej się o wydanie lub zwrot zatrzymanego prawa jazdy, a także o przywrócenie uprawnienia w zakresie prawa jazdy powyższych kategorii w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obejmującego uprawnienie w zakresie prawa jazdy kategorii (...). Orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z zawężeniem do pojazdów kat. (...) stanowiłoby zatem de facto pozbawienie kierowcy również uprawnień do kierowania jakimikolwiek innymi pojazdami – bowiem niemając uprawnień do kierowania samochodem osobowym, D. N. nie mógłby kierować autami podlegającymi innym kategoriom, do ich prowadzenia niezbędne są bowiem, zgodnie z obowiązującymi przepisami, również uprawnienia do kierowania autami kategorii (...).

Mając zatem powyższe na względzie należy uznać, że orzeczoney wobec oskarżonego przez sąd pierwszej instancji środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 2 lat za przypisane mu przestępstwo nie nosi znamion rażąco niewspółmiernie surowego w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną przez obrońcę oskarżonego apelację za bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.